

Vyras keliavo su savo arkliu ir šuniuku. Kai jie ėjo pro milžinišką medį, į jį trenkė žaibas, ir visi trys žuvo. Žmogus nesuvokė, kad jį užmušė žaibas, ir toliau keliavo su savo arkliu ir šuniuku (kartais mirusieji dar keliauja žeme, kol supranta savo naują būseną). Kelias buvo platus ir status. Saulė kepino, ir jie labai ištroško. Staiga žmogus pamatė nuostabaus grožio marmurinius rūmus, o kiemą išpuošta auksu. Keliautojas kreipėsi į sargą, kuris saugojo vartus:

- Laba diena.
- Laba diena, - atsakė sargas.
- Kaip vadinasi ši nuostabi vieta?
- Tai Dangus.
- Kaip gerai, kad atėjome iki dangaus, nes mes labai ištroškę.
- Galite užėiti ir gerti, kiek tik norite. - Sargas parodė į šaltinį kieme.
- Bet mano arklys ir šuo irgi labai nori gerti.
- Apgailestauju, bet gyvūnai čia neįleidžiami.

Žmogus, nors labai ištroškęs, atsisveikino su sargu ir liūdnas pasuko atgal į kelią su savo augintiniais. Keliavo jie ilgai, kol staiga pamatė senus vartus, kurie vedė į kelią, apsuptą medžiais. Medžių pavėsy sėdėjo žmogus su skrybėlė ant galvos. Atrodė, kad miega.

- Laba diena,- pasisveikino keliautojas. Žmogus atsakė galvos linktelėjimu.
- Labai norime gerti, mano arklys, šuo ir aš.
- Ten yra šaltinis, - parodė rankos mostu žmogus. - Galėsite gerti, kiek norėsite.

Keliautojas, arklys ir šuo nuėjo iki šaltinio ir gėrė tol, kol numalšino troškulį. Keliautojas grįžo pas žmogų ir gražiai padėkojo.

- Galite grįžti visada, kada tik panorėsite, - atsakė žmogus.
- Įdomu, o kaip ši vieta vadinasi?
- Dangus.
- Dangus? Bet marmurinių rūmų sargas sakė, kad ten buvo Dangus!
- Ten nebuvo Dangus, ten buvo Pragaras, - atsakė žmogus.

Keliautojas neteko žado.

- Turėtumėte uždrausti, kad vartotų Jūsų vardą. Melaginga informacija gali sukelti daug painiavos, - pasakė keliautojas.

- Jokių būdu!- atsakė žmogus. - Tiesa ta, kad jie mums daro didelę paslaugą. Ten lieka visi, kurie gali palikti likimo valiai savo geriausius bičiulius...

Paulo Coelho.